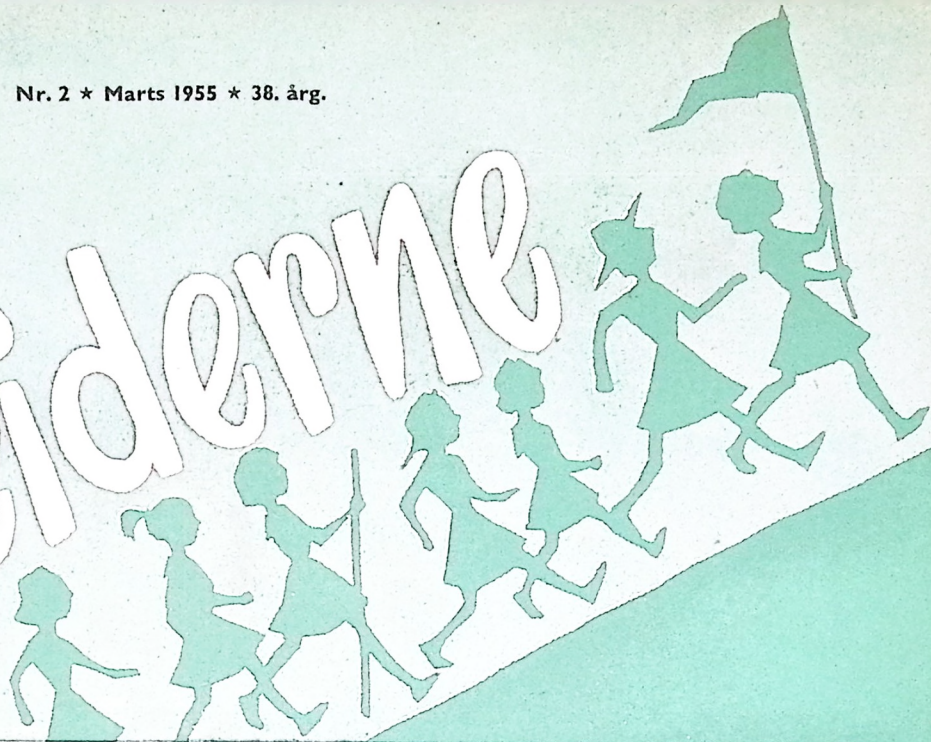

Pige- snneiderne

På førsidebilledet

kunne man godt tænke sig, at spejderchefen ønskede Hds. Majestæt hjertelig til lykke med fødselsdagen den 28. marts – hvis det altså ikke havde været et sommerbillede fra Jægergården!

Kære pigespejdere!

Ved I, hvad en „kloverspejder“ er? Ved I, at der i jeres korps er meget over 100 kloverspejdere? Redaktøren har givet mig lov til at fortælle lidt om det arbejde, der hedder „kloverarbejdet“, og som er en arbejdsgren for sig i vort korps. Kloverspejderne er pigespejdere, som på grund af een eller anden sygdom hindres i at være i almindelige spejdertropper, og som derfor takket være interesserede førere er samlede i troppe forskellige steder i landet. For mange år siden oprettedes en trop på døveskolen i Frederica, senere i Nyborg og København, og vi har troppe ikke alene på statens kostskoler som Vodskov skolehjem ved Aalborg, Gl. Bakkehus, fru Kamps skole og blindeinstituttet i København er der godt spejderarbejde i gang. Til kloverarbejdet hører også brevspejderarbejdet, Sct. Georgstroppen med hjemsted i Silkeborg. Den består af kronisk syge unge piger og børn, som gennem korrespondance tager deres prøver og duelighedstegn. Disse

brevspejdere er spredt over hele landet, men har kontakt med tropsføreren gennem arbejdsbøgerne, der går dem imellem. Om sommeren har de deres egen lejr, som er en meget stor oplevelse for alle deltagere. Kloverspejderne på skolerne kommer også i lejre, men ofte sammen med almindelige tropper, hvor det kan ordnes sådan, ligesom de deltager i divisionernes foretagender. Jeg kan også fortælle jer, at i D. D. S., K. F. U. K. og M. spejdernes korps findes også kloverarbejde, som blot dér kaldes noget andet, og førere fra alle fire korps mødes af og til for at drøfte forskellige fælles interesser og hjælpe hinanden med råd og dåd. Til sommer kommer f. eks. grønne og blå kloverspejderførere en fælles træning for skandinaviske „extensionførere“, som det hedder med et internationalt udtryk, på „Jægergården“, og i udlandet har vi mange forbindelser med andre extensions; men redaktøren har lovet os plads her i bladet af og til, så vi kan fortælle jer, hvad der sker „hos os“ og ude omkring i verden, og det er vi meget taknemmelige for. Vi synes, at alle pigespejdere bør vide besked på alle korpsets arbejdsgrene og ikke mindst på kloverarbejdet, som er til stor glæde for både spejderne selv og de førere, som med forståelse og kærlighed varetager det. I, som er raske og lykkelige for jeres spejderliv, kan forstå, hvad „spejd“ betyder for de mindre raske, men ligeså interesserede spejdere! I skal nok høre mere fra os, en kloverspejder vil her fortælle løst og fast engang imellem.

Moster.

Fru Sarah Egmosen-Hansen,
leder af Kloverarbejdet i D. D. P.

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Mon nogensinde vintren ebber ud –

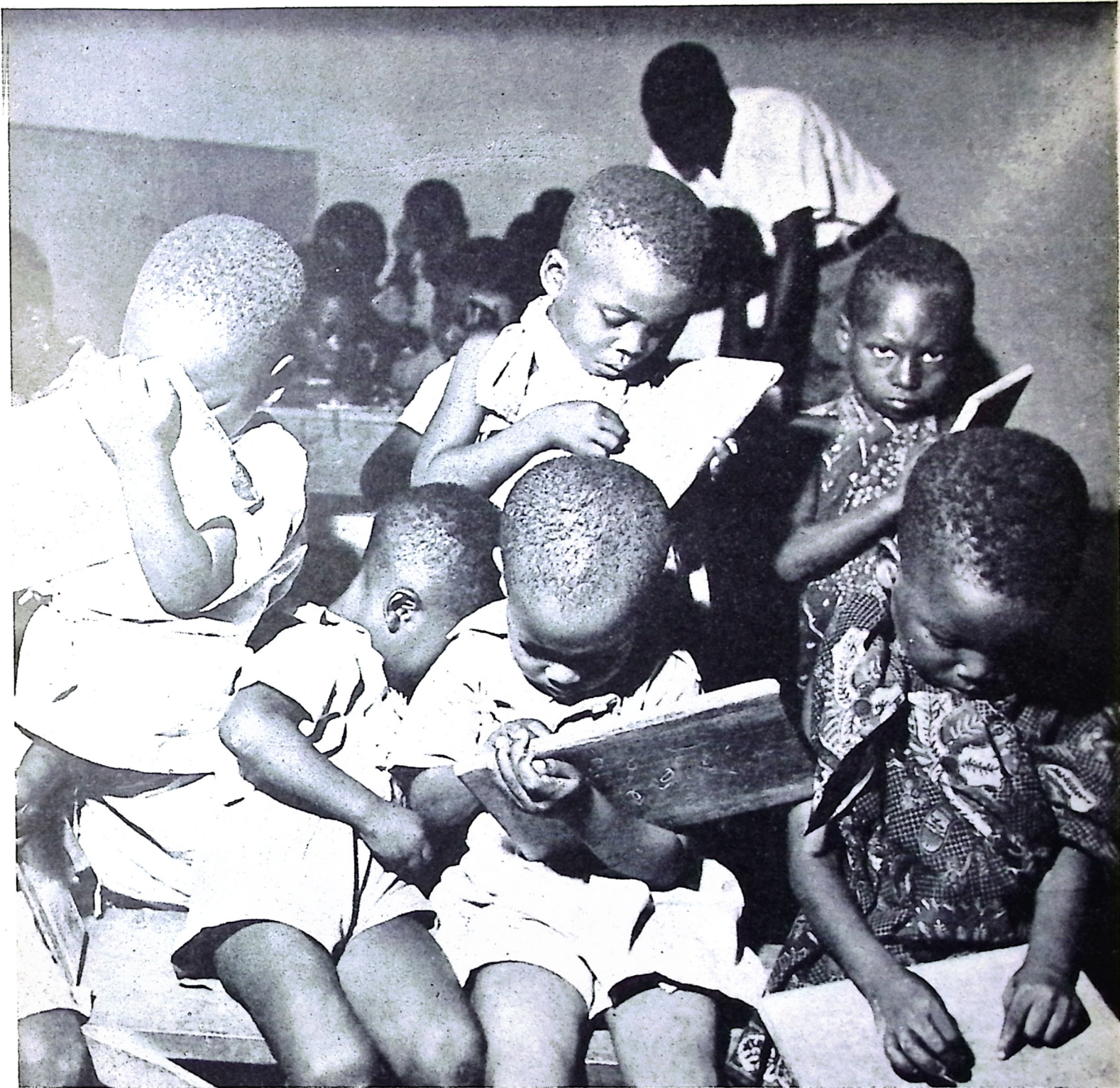
mon træet her kan lide for regn og slud –

jeg ligner mer' og mer' en pjaskvåd klud –

men anemonen er jo sprunget ud!

En klasse negerbørn på Guldkysten skriver bogstaver med kridt på et stykke træ.

Var det ikke noget for **din** patrulje at skaffe dem blyanter og papir?

I læste i februarbladet om kuponplanen – skriv til korpskontoret, Lundsgade 6,
København Ø – efter mærkater!

MARTS

Patruljen ser på naturen i marts

„Når vinteren rinder“ ...

En frisk forårvind stryger hen over landet. Sneen er så godt som forsvundet, kun på nordvendte skråninger og i slugter, hvor solens indflydelse endnu ikke har været tilstrækkelig stor, ligger rester af vinterens snavsede sne. Vejene er opblødte og plørede, og på sine steder er skråninger og vejkanter dækket af et gråligt jordlag, som føg sammen med sneen under vinterstormene, men som ikke forsvandt, da sneen smeltede bort. Skyer sejler hen over en forårsblå himmel, og solen får pytter og vandhuller til at glitre og skinne blåt. Det risler og klukker i grøfter og bække, og grøftekanterne begynder så småt at få deres grønne farve igen. Nye spirer fra græstuerne stikker op mellem de visnede plantedele, og den gule løvfod fryder sig i solskinnet. Vintersæden, der under snetæppet fik en pause i sin vækstperiode, retter sine „krøllede blade“ og tager atter fat på at gro.

Når solen og vinden i fællesskab har tørret tilstrækkeligt på jorden, får landmanden travlt med forårsarbejdet. Der skal pløjes, og der skal sås. Jorden skal vendes og luftes, og derved kommer biller, orme og larver, som hidtil har ligget godt gemt, frem for dagens lys. Intet under derfor, at der efter ploven følger en skare af fugle, som kan

lide den slags mad: måger, krager, skader, stære og viber. I passende afstand følger de ploven, sidder stille lidt, når de har fundet noget godt, arbejder ivrigt med næbbet i jorden for at hale ormene op og skændes og slås lidt ind imellem, når kammeraten fandt en bedre bid. Højt over dem alle lader lærken sine triller lyde, alt imens den skruer sig højere op i luften, så højt, at man næsten ikke kan følge den med øjnene.

Skovbunden er endnu dækket af et tykt lag visne blade, men de blå anemoner er allerede begyndt at sende deres blomster i vejret, og skraber man det fjorgamle løv til side, ser man, at de andre anemonearter (hvid og gul), bingelurt, lærkespore og andre skovbundsplanter er parate til, så snart det bliver lunt nok, at sende deres skud i vejret.

Marts bringer foråret til os, men den kan være lunefuld, og milde grødefyldte dage veksler med gråvejrsdage, hvor mørkegrå skyer sender isnende sne- og haglbyger ned over planter og dyr, og en morgenstund er pytter og vandhuller atter rækket af natgammel is. Der lægges en dæmper på dyre- og planteliv, men inden længe får solen magten igen, og det sprudlende liv fortsættes.

Nogle af jer vil måske undre jer over, at jeg ikke denne gang har omtalt fugletrækket, men det talte vi om sidste år i marts, så det synes jeg ikke, der var grund til at gentage.

Mulle

Den blå-grønne lejrplads VED SILKEBORG

Der er mange smukke steder i Danmark, men der er sikkert ingen plet, der som Silkeborgegnen rummer hele den jyske naturs skønhed og ejendommelighed.

Når H. C. Andersen havde tumlet sig i selskabslivet og på rejser i den store verden, følte han en dyb trang til at søge ud i ensomheden i den danske natur. På lange ture langs Gudenåen og søerne, over hedebakkerne og i skovens ensomhed søgte han da hvile og lægedom for sit trætte sind.

Her midt i al denne naturskønhed har Fællesrådet købt en dejlig stor grund på ca. 15—16 tdr. land.

Vil du med derud en tur for at kigge lidt på herligheden?

Så lad os blive i H. C. Andersen-stilen og hoppe op i den flyvende kuffert!

Vi lander lige midt i en lille by, der hedder Virklund, den ligger blot 5 km syd for Silkeborg. Det gik betydeligt hurtigere, end hvis vi havde benyttet toget. Det kunne vi nu ellers godt have gjort, for der er station i Virklund ...

Send løsningen på denne rebus til redaktionen inden 1. april. Ved lodtrækning kan måske netop jeres patrulje være heldig at vinde 20,- kr. til den fælles kasse!

og dér kommer netop Silkeborg—Horsens banens lille hyggelige motortog kørende! Det kører ikke hurtigt, for det går opad nu — op mod et skovbevokset højdedrag. Vi løber ved siden af, men vi vil nu ikke med længere end til skoven. Her vinker vi farvel, følger en vej over banen — går nedad — nedad og dumper lige ned i skovensomheden.

Du fornemmer stilheden!! Du står stille og seer — og hvad ser du??

Mod nord på din venstre hånd ligger en stor, skovomkranset mark — det er en plovemark nu — men til næste år skulle her gro dejligt grønt græs og telte ligge på rad og række. Skoven, der her læ'er for vestenvinden, er lærkeskov, og mod øst står en tæt række graner.

Marken er ikke helt flad som en pandekage, nej, den stiger mod nord, og man aner, at der må være noget bag den bakke — sikkert et brat fald — de ensomme graners silhouet mod himlen tyder derpå. Du *må* vide besked og styrter derop.

Udbredt for dine fødder ser du en stor græsslette, hvilken tumleplads for en munter flok spejdere! Men længere end til mosen dernede må de nu ikke vove sig. På den anden side mosen er Virklund by ved at brede sine fangarme ud, den når os dog ikke, for mosen er dyb og bred.

Hov — der lettede en hejre dernede!!

Nå, tilbage til skovensomheden, vort udgangspunkt.

Mod øst breder de brune lyngbakker sig, og en sandet vej trækker et lysende bånd gennem lyngen. På vor venstre hånd må vi tænke os til den ideelle lejrplads . . . lyngen ryddet og saftigt græs. Skovomkranset er den mod nord og vest. Mod øst og syd har vi den dejligste udsigt til „endeløse“ skove. Bakke op og bakke ned med gran, eg, bøg eller fyr, hvor man ofte føler sig hensat til Norge ved de stejle, snoede veje og rivende bække. Her er sågar et lille vandfald!

Og længst ude ser du lige lugt ind i „Paradiset“. Ja, du hørte rigtigt! Sagen er, at det skønneste sted på Silkeborgsøerne bliver kaldt for Paradiset, her ligger to små øer, der hedder Paradisøerne, og det er dem, vi kan se.

På din højre hånd, klemte inde mellem lyngbakkerne og skoven, ligger ca. 2—3 tdr. land dejlig grøn eng — den burde jo stå under vand efter et så vådt efterår — men det gør den ikke, den er fint drænet.

Her græsser sort- og hvidbroget kvæg, og det skulle de gerne blive ved med, for ved at leje græsningen ud, håber man at kunne dække nogle af de mange udgifter. Men når der trommes sammen til de store lejre, da vil telte også skyde frem på engen, og de blå-grønne piger vil fortrænge de sort-hvide kvier.

Nu forlader vi denne plet — men vi siger på gensyn til alle jer grønne og blå piger. Gid vi må mødes her år efter år og udbygge det fællesskab, som Hds. Majestæt Dronning Ingrid så gerne ser — som vi har så hårdt brug for — og som vi nu og fremover vil skyldte Sct. Georgsgilderne i Danmark tak for.

Emma og Maq.

★ ★ ★ POSTBOX ★ ★ ★

Penninder ønskes af:

- 1 hollænder, 14 år — sprog: tysk.
- 1 englænder, 15 år — sprog: engelsk.
- 1 australier, 12 år — sprog: engelsk.
- 1 fransk, 15 år — sprog: fransk.
- 1 schweizer, 14 år — sprog: formentlig tysk og fransk.
- 1 ceylonsk fører — sprog: engelsk.
- 1 U. S. A. fører,
- mange U. S. A. spejdere, 13-14 år — sprog: engelsk.
- 1 skotsk fører, 22 år.
- 1 fra Hurup, 10 år — sprog: dansk.
- 1 amagerkaner, ? år — sprog: dansk.
- 2 norske, 13-14 år — sprog: dansk.

Og så spørger jeg igen førerne: hvorfor benytter I ikke denne gode lejlighed til at skaffe jer internationale spejderforbindelser? I skulle vide, hvor megen glæde, vi andre har haft af det.

Fromse

Må vi præsentere

den fungerende distriktschef

ELLEN ARKIL

*bag rækken af spejderdotrene
Sysser. Lone. Hanne. Kirsten*

Annette Leth fra Nykøbing F.

har solgt 160 numre af
„Spejder Jul“ !!!

I året 1954 blev der trykt 90.000 eksemplarer af „Spejder Jul“, hvoraf vort korps har solgt 16.150, hvilket er vort hidtil største salg.

Angående placering af 1. præmierne for bedste salg af „Spejder Jul“, da er der derimod ingen forandring, idet Nykøbing Falsters gæve piger igen i år er løbet af med sejren — 4 år i træk. Troppen har solgt 900 stk. — 18 stk. pr. spejder. Patruljen „Bambi“ solgte 250 stk. — 35 stk. pr. spejder, og endelig har Annette Leth igen i år overgået sig selv, idet hun har solgt 160 stk., hvilket er 7 stk. mere end sidste år.

I præmie har trop og patrulje fået tilsendt gavekort til Pigespejderdepotet på 30 kr., og Annette Leth har fået eet på 25 kr.

I år er der også blevet uddelt 2. præmier, som alle er gået til 1. Birkerød trop, idet troppen har solgt 650 stk. — 16 stk. pr. spejder. Patruljen „Paw“ har solgt 240 stk. — 27 stk. pr. spejder. Kirsten Nyholm opnåede et salg på 116 stk. — „Paw“ og Kirsten Nyholm har hver fået tilsendt et gavekort på 15 kr. og troppen eet på 20 kr.

Vi ønsker alle de vindende tillykke med de fine resultater!

Nedenstående er udtrukne som vindere for løsninger af „Nøddeknækkeren“:

(Alle rigtige uanset alder)

1. Jørgen Meier Larsen, Nørregade 43, Vejen.
2. Rudi Hass, Borgergade 44, Vejen.
3. Hans-Jørgen Skovmand, Ndr. Ringvej 11, Kolding.
4. Ole Nissen, Kildebakkegårds Allé 22, Søborg.
5. Else Warburg, Gøgevang 48, Hørsholm.
6. Ellen Christophersen, „Hjortdal Fiskeri“ pr. Fjerritslev.
7. Per Landrup, Ganløse pr. Måløv.
8. Ruth Mortensen, Hjelmsølle, Herlufmagle.
9. Lis R. Johansen, Magleby pr. Borre, Møen.
10. Kirsten Antonsen, H. C. Andersenvej 7, Fredericia.

(Mindst 12 rigtige, ikke fyldt 14 år)

1. Margit Ry, Nordenbro, Langeland.
2. Jens J. Simonsen, Møllegade 13, Skanderborg.
3. Lone Hansen, Svejrup pr. Bovrup.
4. Hanne Petersen, Hagesvej 18, Stege, Møen.
5. Agnete Ekdahl, Skovhusvej 3, Græsted.
6. Henning Bilstrup Andersen, Voldgade 16, Skive.
7. Birthe Kaae, Nordenbro st., Langeland.
8. Tove Diechmann, Sdr. Allé 54, Kærby, Ålborg.
9. Peter Gorm Rasmussen, Vester Allés kaserne, Århus.
10. Ib Leif Pedersen, Sønderby pr. Ebberup, Fyn.

(Mindst 8 rigtige, ikke fyldt 12 år)

1. Sonja Hansen, Filosofvænget 5², København NV.
2. Erik Chr. Svernsen, Hokkerup pr. Tørsbøl st.
3. Lars Langhoff, Aldershvilevej 12, Lyngby.
4. Jan Bager, Frølichsvvej 32, Charlottenlund.
5. Kirsten Buch Skovsgård, Hennemmed pr. Lindelse, Langeland.
6. Kleno Hansen, Kastanievej, Græsted.
7. Jan Duelund, Myrtoften 9, Gentofte.
8. Ewald Eggert Pedersen, Pilevænget 15², Vejle.
9. Elinor Inger Olsen, Lauravej 11, st., Valby.
10. Bjarne Pejtersen, Gunderup, Vedskolke pr. Valø.

Der var godt nok en hytte til at samles i, den blev såmænd oven i købet kaldt „slottet“, men vi menneskebørn har nu også en ulyksalig trang til overdrivelse og pral.

Jeg vil anslå dens dimensioner således, at hvis man tænker sig den luksus af et gulvtæppe i standardmålet 3 x 4 meter anbragt dér, ville det — foruden at have dækket gulvet — samtidig kunne udgøre høje paneler. Det var rent ud sagt et lysthus uden bekvemmeligheder, bortset fra en lille brændeovn med et rør ud igennem et vindue, men det blev i 1946 af en venlig herre overladt den nystartede trop i byen til gratis afbenyttelse, og det passede lige i størrelse til den halve snes pige børn, der da udgjorde hele den iklædte styrke.

Men det gik her som andre steder. Synet af de søde, friske, blå piger fristede mange andre, troppe voksende støt, der måtte oprettes en blåmejse-flok, og da jeg overtog troppe for 3 år siden, talte den ca. 30 spejdere og 20 blåmejsere. Det siger sig selv, at det var mere, end selve „slottet“ kunne rumme, og vi fandt ud af, at de „midlertidig“ kunne holde til i vort kælderværelse, der var næsten dobbelt så stort.

Alt imens vi ved næsten hvert trops- og trops-

rådsmøde talte og drømte om at erhverve — ikke noget slot — bare en ganske almindelig hytte med god plads, fordobledes antallet af både spejdere og blåmejsere, og det blev klart, at der måtte ske noget.

Der var jo bare det med pengene. Vi havde en bankbog på ca. 1500 kr., men da der vel næppe var chance for statslån til spejderhytter, foreslog det som en skrædder i helvede. — Vi begyndte så sammen med den lokale drengetrop i efteråret 1953 at forberede et julemarked af det helt store format. I tre måneder blev der ved patruljemøderne flettet, vævet, bastet, syet og strikket, og også i hjemmene flød det med trevler og rør. Der blev ind-

købt 100 dukker (2. sortering direkte fra fabrik), som mødrene skulle klæde på, og det kan nok være, der gik konkurrence i foretagendet. Når Lise i skolen fortalte Jette, at hendes dukke skulle i lyseblå „tyll’s“ med 3 lag og taftunderskørt, sendte „fru Jette“ den samme dag bud efter endnu en dukke, der så fik 4 lag tyll og flæser osv.

Det lykkedes os at få samlet over 500 virkelig fine numre incl. dukkerne, og alle lodder blev revet væk, trods 1 krone pr. stk.

Julemarkedet blev stærkt opreklameret i forvejen ved annoncer og højtalervogn igennem gaderne; det blev åbnet af borgmesteren, og folk myldrede hele dagen ved tombolaer, skydetelt, fiskedam, biograf, 10-øresdansegulv, restaurant og pølsebod; der blev serveret i hundredvis af kopper kaffe med lagkage, foræret os i forvejen, og alt var tømt og udsolgt kl. 22. Over 7000 kroner hjemme i skuffen, deraf halvdelen til os.

Nu havde vi 5000 kroner, men stadig intet hus.

Så skete det pludselig en dag i august 1954, at appelsinen faldt i vor spejderhat.

Da vores energiske tropsrådsformand(inde) en dag kom kørende i bil i Københavns omegn, så hun nogle mænd i færd med at nedrive nogle

flygtningebarakker, og lynet slog ned. Hun bremsede med det velkendte kvindelige hop, forcerede pigtråden og indledte forhandlinger med ejeren, som netop stod der. De 2 barakker var allerede solgt, den 3. og sidste kunne købes for 8000 kr., kontant og øjeblikkeligt. Det var lidt meget for en lille dame at tage bestemmelse om på egen hånd, og det lykkedes virkelig — ved at tale til hans bedre følelser og forklare ham det ædle formål — at få barakken på hånden et døgn, skønt der stod endnu en køber med pengene i hånden.

Næste dags morgen startede en deputation af tropsrådder og sagkyndige håndværkere til hovedstaden, der blev snittet med en lommekniv både her og der efter svamp og anden råddenskab, men alt befandt sig i orden, der blev skrevet slutseddel, pengene skulle betales den næste dag (hvor skulle de komme fra?), og kommissionen drog hjem igen, både glade og beklemte. Det ville jo også koste en del at flytte og indrette huset, og hvad med en grund at sætte det på, — der var problemer nok.

Men ved hjemkomsten gjorde vi holdt ved den stedlige sparekasse, gik ind og forklarede den rare direktør vort tilfælde, og et kvarter efter stod vi atter på gaden med en check på 8000 kr. Vore ansigter må have været usædvanlig glatte den dag.

Nu kan det nok være, der kom fut i fejemojet. Vi ansøgte kommunen om en grund, og vi fik omgående tilbudt en dejlig plet, centralt beliggende og uden vederlag. Den var blot ikke så stor, at huset kunne ligge der i sin fulde udstrækning (det var ca. 7 x 22 meter) uden at overtræde brand-

og andre mærkelige vedtægter, så vi måtte skære den ene ende af og sætte på som en vinkel, men det blev det ikke mindre kønt af.

En tømrermester blev fæstet til at flytte og opstille nyrehvervelsen. Nu havde vi hytten, men skyldte pengene væk. Altså — på'en igen.

Vi fejrede troppens fødselsdagsfest i oktober, hvor forældre og tanter m. v. troppede op for at se Tulle på de skrå brædder, og vi måtte have tag i dem alle, gøre dem interesserede i foretagendet og aftvinge dem et løfte om hjælp.

Vi lavede en sketch: „Et tropsmøde i lokalet paa Fasanvej“ — og hvilket møde. Vi svindlede lidt og proppede 40 blåmejser ind imellem for at fylde, så de sad, lå og hængte så tæt, at ingen kunne få hånden i lommen efter sangbog, blyant eller andet, uden at hele banden væltede og masede rundt imellem hinanden. Pigerne sagde og gjorde sjove ting, og folk morede sig højlydt. Til slut nedrulledes på scenen en kæmpetegning af det nye hus, og tropsrådsformanden trådte frem og sagde noget vældig godt om små børn uden tag over hovedet o. s. v. Intet øje var tørt. Umiddelbart efter uddeltes blanketter til alle i salen, hvorpå de kunne skrive sig for bidrag i form af penge, inventar, arbejdskraft o. l. Det gjorde de.

Der kom masser af tilbud, ikke mange penge, mest løfte om arbejde, og de følgende søndage kunne man se adstadige borgere og fine damer, iført de mærkeligste arbejdsdragter og forsynet med alskens værktøj, valfarte til hytten, trodsende

alle fordomme om søndagsstrøgtur med hat og paraply.

Der blev arbejdet med liv og lyst, af gamle og unge, i frost og pløre, det vrimlede som en myretue, og målet var ved at være nået.

Som en ekstra opmuntring fik vi forleden i anledning af sparekassens 100-årsjubilæum et pænt beløb forærende, men der mangler meget endnu.

I næste måned skal vi have indvielse med det sædvanlige repertoire, tombola, kaffesalg m. m. Vi står for at indstudere en diletantkomedie, hvor for en gangs skyld spejdernes forældre skal optræde på slap line, og sådan agter vi at fortsætte, til huset er betalt. Vi har også søgt tipsmidler og er så blåøjede at tro, at vi får det.

Eet får vi i hvert fald: et pragtfuldt hus (som vi siden er budt 12.000 kr. i afståelse for, men så havde vi jo været lige vidt) med en mødesal på 90 m², 2 patruljeværelser på henholdsvis 14 og 17 m² depotrum, køkken med flaskegas, toilet med håndvask og en lang gang med masser af knager. Når det til foråret bliver malet, vil det fremtræde som et rødt vidunder med blå skodder og grønt tag, et stort trekløver på gavlen, grønne gardiner med hvide kløver broderet på, kort sagt: en spejderbolig så primitiv og så luksusbetonet, som det sømmer sig, omgivet af en frisk, grøn plæne, anlagt af hjælpsomme fædre i gartnerfaget, og forsynet med en høj, hvid flagstang, hvorfra Dannebrog fra tid til anden smelder og fortæller, at her er „Danmarks glade blå“ samlet i deres eget hus, rejst for en stor del af egne hænder og for egne midler.

Elsebeth

★ ★ ★

Til Rådsklippen!

Vi er en hel patrulje, som syntes, at de brune strømper til uniformen er gammeldags. Da spejderbevægelsen i sin tid startede, var det med brune strømper, og nu er vi i 1955, hvor man ellers ikke går med brune strømper. Hvorfor kan vi ikke få det rettet til grå, som vi syntes er meget pænere, og som alle har, og desuden går spejderne jo alligevel med grå strømper. — Nu vil vi bare lige høre, hvad andre mener om det.

„Larken“, Helsingør

Svar til en hundevenlig patrulje.

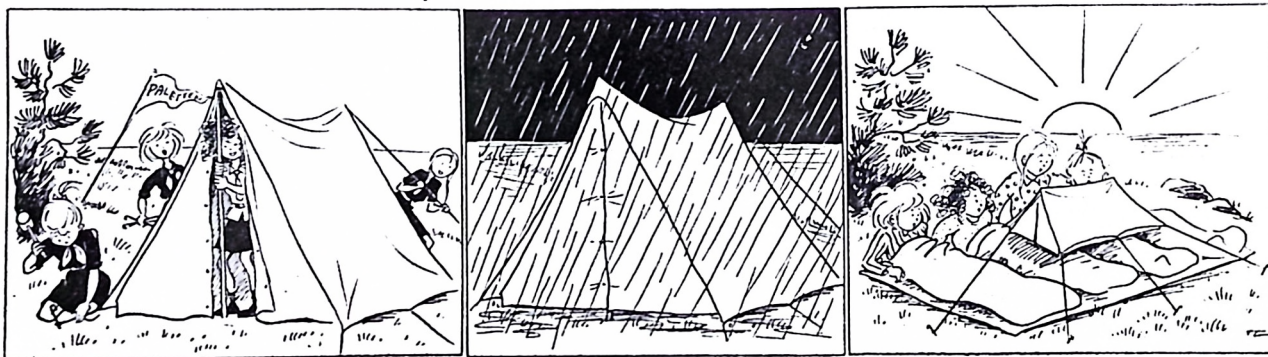
I spørger i februarbladet, om det ikke er tilladt en patrulje at tage hund med på tur. Og jeg kan dertil oplyse, at der ikke står noget i korpsets love eller vedtægter om, at man ikke må have hund med. Noget andet er, at man selvfølgelig ikke må medbringe den på steder, hvor der er opslag om, at hunde ikke må medtages, og hvis tropsføren synes, at den virker forstyrrende på en eller anden måde, er det jo heller ikke nogen god idé. Men jeg kan oplyse, at jeg selv har haft stor glæde af at have en hund med mig på tur og i lejr, så jeg kan godt forstå jer og sender jer min bedste hilsen.

Red.

Der var en patrulje, der foreslog, at vi skulle gå med grå strømper i stedet for brune. Det synes vi også er en god idé. De blå gamachebukser, som alle har i år, ser også pænt ud til uniform, det havde vi allesammen på til nytårsparade.

Gulspurve

DEN NORDISKE PATRULJE »PALETTEN«

De blå Elefanter Park

Fortsat historie af Annesofie Hermann
Illustreret af Kirsten Jensenius

„Jeg ved godt, at det ikke er noget,“ mumlede Merete til sidst og slog lidt genert med hestehalen, „men hun er altså blevet venligere, og det er da også noget?“

Tilbage havde de nu at høre på Trude, der til alles undren havde medbragt en stige til mødestedet. Hun stod og pudsede briller og så mere sammenbidt energisk ud end nogen-sinde.

„Og du, Trude?“ spurgte Lyse Bi, og der var kommet lidt forhåbning i hendes stemme; de havde allesammen gjort så meget, gjort noget for patruljens fælles æres skyld, og det betød noget, — det betød meget.

„Jeg,“ sagde Trude, „jeg har trænet i fuglekendermærket.“ Hun nød den forbløffelse, der stod malet i alles ansigter. „Jeg har gået og studeret fugleliv i hegnene og haverne, jeg har studeret svaneliv i dammen. Det kunne Lohengrin forresten ikke lide. Men mens jeg gik og pirkede i vandet, spejlede der sig over mit hoved en skade, en pica pica, og jeg lagde mærke til, at den havde rede i det store træ derhenne. Nu har jeg altid gerne villet se sådan en rede, og har man en stige med, kan man nå op over det grenfattige stykke af stammen, og så er det let nok at klatre resten af vejen. Det er meget spændende med sådan en rede, hvad man kan finde i den. Jeg har været deroppe lige nu, og nu synes jeg ... lad mig se ... jo, jeg synes, at du, Bi, skulle klatre op og studere den rede, så du kan se, om mine arbejdstegninger er rigtige.“

De så alle på Trude, som om hun var helt tosset, men der var noget i hendes stemme, der fik Lyse Bi til først at se på Trude fuld af undren — og så til at klatre.

Det tager sin tid at bestige og beklatre et temmelig højt træ, og Karin og Irene blev da også utålmodige og tænkte på andre ting, og Lis lavede

ansigter ad svanen, som blev dybt nedbojet. Merete stod og støttede stigen, for det gjorde hun principielt altid, når hun så nogen, der kravlede op ad en stige.

Og Trude pudsede og pudsede briller, og hvis nogen af de andre havde været lidt mere opmærksomme, ville de have undret sig over, at en skadere rede kunne være årsag til så megen ophidselse.

Men så lod der oppe fra trætoppen en hujen, som om mange blå elefanter havde hævet deres snabler til en glædesfanfare — det var den gamle Lyse Bi, der hujede, som hun alle dage havde hujet, når hun ville samle

dem, eller ville dele noget sjovt med dem!

„Kom, allesammen,“ råbte hun, „og grib!“ og ned i de fremstrakte hænder dalede mange mærkelige ting, men også ti store gyldne tokroner, en teske, et armbånd og et par messingskilte. Trude stod og fløjtede nogle strofer af „Den tyvagtige Skade“, men dels var det falsk, dels var der ingen, der kendte den! — ned kom Lyse Bi i en fart med grene og kviste i håret, og de greb hinanden i hænderne og dansede rundt om træet og sang: „Her kommer Pigespejderne —“ det var forløsende — det var dejligt. Lohengrin fik meget wienerbrød, som den egentlig ikke havde gjort sig særlig fortjent til, skaden fik et langt næb eller hvad det nu hedder i ornitologisk sprog. Og frk. Nommesen fik en god historie at fortælle sine veninder, og den kunne vare i mange år: — „og tænk jer, så havde skaden taget alle de blanke tokroner og gemt dem i sin rede, — og her gik jeg og troede, det var spejderne! Spejderne, som er så søde og hjælpsomme og går så mange ærinder for mig!“

*Tropspeter fik en buket gule tulipaner og en stor omfavnelser, og hun blev meget forvirret og meget glad og var ikke spor alene mere.

Og sådan ender historien om fuglelivet i De blå Elefanter Park!

**Så traver vi ud
i depotets
spejder-**

og skolesko

Den gode, gennemsynde Alsboe-sko er udført i fin mørkebrun box-calf og har moderne moccasin-kant. Den fås i 2 vidder: a — ret smal, b — ret vid.

Med lædersål er prisen,

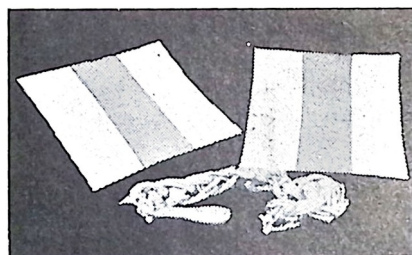
str. 34—35½	46,75
str. 36—39	50,25
str. 39½—40	54,50

Med rågummisål,

str. 34—35½	54,25
str. 36—39	58,50
str. 39½—40	63,25

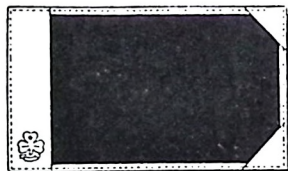
Er patruljeudstyret i orden?

Signalplader, pr. sæt, bestående af 4 plader med stænger	10,50
Redningsreb med haglpose	12,50
Los haglpose med kløver	5,75
Goliatsav, nem at håndtere	1,95
Økse	9,85, 8,00
Løst økseskaft	1,25
Øksebeskytter, metal	3,50
Øksehylster, læder	6,95, 3,60
Spade	6,75, 6,00
Spadehylster, ravnudug	1,50
— læder	6,95

Til konfirmationen

Telegram med spejdermotiv i farver,	
enkelte	0,75
dobbelte	1,25

Tegnebog, blå med emblem	16,75, 13,25
Skriveunderlag, brun oksehud m. emblem,	
3 str.	6,75, 6,25, 5,75

Se iøvrigt prislisten

Gaveideer

Træbroche, skåret ud som kløver	3,00	Kalenderspejder	3,25
Træløsestage, skåret ud som kløver	3,00, 2,25	Nøglering med verdens-emblem	3,50
Bogmærke, sølvemblem i silkebånd	3,25	Tændstiketui, lyst skind m. præget kløver	8,50, 3,50
Miniaturemblem i sølv, vedhæng til armbånd o. lign.	3,00	Blåt skindetui m. kam	1,85
		Etui m. kam, spejl, neglenser	9,50, 7,35

Se her! Skal tropslokalet lives op med plakater, forærer depotet jer korpsplakaten og depotfrisen gratis, når I blot ved næste bestilling skriver til os om det

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øb. 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9—17, fredag 9—18, lørdag 9—14

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 86000

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 3. marts